

324

1734. Σύμβασις ἐν Ναούσῃ Πάροῦ, ἀπὸ 2 Ὀκτ., ἀνέκδοτος, ἐν ΕΒΕ Τμ. χφφ. Ξ 662.

«Ἐπειδὴ εἰς τὰ σπήτια, ὅπου ἀγόρασεν ὁ μάστρο Φ.Κ. ἀπὸ τὸν Ν.Π., ἐπρόβαλεν ὁ σιὸρ Δ.Α., ὡς ἐδικὸς καὶ κοληταράνος, γυρεύοντας τὰ αὐτὰ σπήτια, ὅθεν, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ἐσυμφώνησαν ἀγαπητερὰ καὶ τὸν μετροῦ τὰ 55 γρόσια ὁ σιὸρ Δ. . . . καὶ τὰ λαμβάνει ὁ μάστρο Φ., σωστὰ καὶ ἀνελλιπῇ καὶ ἀποξενώνεται ἀπὸ τὰ αὐτὰ σπήτια καὶ τὰ παραδίνει εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ὑποταγὴν τοῦ ρηθέντος ἀγοραστοῦ σιὸρ Δ. . . .».

325

1734. Σύμβασις σεμπρίας ἐν Ἀργοστολίῳ,

ἐν 298, σ. 408-409. Δίδεται εἰς σεμπρίαν χωράφιον, τοῦ «δουλευτοῦ» ὑποχρεουμένου νὰ τὸ φυτεύσῃ σταφίδα, νὰ τὸ σπείρῃ καὶ νὰ τὸ καλλιεργῇ, «νὰ κἀνῇ ὅλες τὲς ἐξοδες καὶ σπόρον τοῦ ὁ δουλευτῆς», νὰ μοιράζωνται δὲ τὰ κέρδη, τρία «ὁ ἀφεντάμπελος» καὶ δύο ὁ δουλευτῆς, εἰς βάρος τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι καὶ αἱ ζημίαι τοῦ κτήματος.

326

1734. Ἀχτναμές σ. Μαχμούτ Α', ὑπὲρ μ. Καϊσαρείας Παρθενίου, ἐν περιληπτικῇ μεταφράσει, ἐν 9, σ. 50-53. Τὸ πρωτότυπον ἐν Μουσείῳ Μπενάκη, ἐν Ἀθήναις.

« . . . Οὐδεὶς γάμος δύναται νὰ γίνῃ ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ μητροπολίτου. Ὅταν ὑπάρχουν διαφοραὶ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπέμβῃ, ἐκτὸς τοῦ μητροπολίτου.

Ἐπίσης οὐδεὶς τῶν ἐπιτοπίων ἀρχόντων δύναται νὰ ἐπέμβῃ εἰς γάμον, διαζύγιον, συμβιβασμόν, ὄρκον καὶ ἀφορισμόν, ὅπερ εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ μητροπολίτου.

Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἱερέων, καλογήρων καὶ ἀσκητῶν ὑπάρχει τις, ὅστις κατὰ νόμον ἡμάρτησε καὶ πρέπει νὰ συλληφθῇ, ἢ σύλληψις τοῦ δὲν δύναται νὰ γίνῃ παρὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἱερωμένου.

. . . Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐξισλαμισθῇ βίᾳ καὶ ἄνευ τῆς θελήσεώς του.

. . . Ὁ ἔλεγχος τῶν λογαριασμῶν κληρικῶν καὶ κοινοτήτων γίνεται μόνον ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου, χωρὶς νὰ δικαιούται νὰ ἐπέμβῃ ἄλλος τις.

Ἐν περιπτώσει θανάτου ἱερωμένου, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ περιέρχονται εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὁ δὲ κασέμης, ἢ ὁ βοῦβόδας, ἢ ὁ σούμπαςης, ἢ ὁ μουτεβελῆς καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ἔχοντες ἐξουσίαν, δὲν ἀναμιγνύονται.

Ἐν περιπτώσει θανάτου παράνομον γάμον συνάψαντος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀποκλειομένου τῆς Ἐκκλησίας, οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ἱερέα νὰ τὸν κηδεύσῃ.

Ἐὰν ὑπάρχῃ τάμα ἢ ἀφιέρωμα τινὸς εἰς τὸν μητροπολίτην ἢ τὸν πατριάρχην καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του οἱ κληρονόμοι δυστροπήσουν, ἢ Κυβέρνησις ἐπεμβαίνει, κατὰ σύστασιν τοῦ μητροπολίτου, καὶ ἀποδίδει ταῦτα εἰς τὸν δικαιούχον.

Οἱ εἰς τὰ ὑποκείμενα τῇ μητροπόλει μέρη ἰσχύοντες καὶ προύχοντες δὲν δικαιούνται νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τὸν μητροπολίτην, λέγοντες. «πάντρεψε αὐτόν» «διόρισε αὐτόν ἢ παῦσε αὐτόν τὸν παπᾶν», κλπ. οὔτε νὰ τοὺς φέρουν καμμίαν δυσκολίαν.

Οἱ εἰς τὰ χωρία, τσιφλίκια, ἀγροκτήματα κλπ., τὰ ἀνήκοντα εἰς ἰσχύοντας καὶ προύχοντας ἐγκατεστημένοι ρωμοὶ ὑπόκεινται ἐπίσης εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀρχιερατικοῦ δοσίου, καὶ δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ δήλωσις, ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸ προσωπικὸν ὡς ἡμερομίσθιοι ἐργάται (τέρ ὀγλανλάρ) . . .

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ρηθέντα ἱερωμένον, λέγων. «ἔβγα, ἐμεῖς γινόμεθα σωματοφύλακές σου».

Ἐὰν ὁ μητροπολίτης δὲν ἔχῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν, διὰ νὰ πληρώσῃ τοῖς μετρητοῖς τὴν πρὸς τὴν κυβέρνησιν εἰσφορὰν, καὶ ἀντ' αὐτῆς στείλῃ ἀντικείμενα, ταῦτα δὲν φορολογοῦνται εἰς τὰ τελωνεῖα.

Τὰ διὰ τὴν ἀτομικὴν χρῆσιν τοῦ μητροπολίτου προϊόντα καὶ ὅσα θὰ κομισθῶν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, ἥτοι μοῦστος, βούτυρον, μέλι, κλπ., δὲν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν . . .

Τὰ δοσίματα διὰ τὸ πατριαρχεῖον ὁρίζονται εἰς ἓνα φλωρίον κατὰ ἱερέα καὶ εἰς δώδεκα ἄσπρα κατὰ οἰκογένειαν ἐτησίως, ὡς καὶ τὰ δοσίματα τοῦ μητροπολίτου.

Ὅλας τὰς προσόδους τὰς προερχομένας ἐκ γάμων καὶ διαφόρων ἄλλων ἱεροτελεστιῶν, θὰ εἰσπράττῃ ὁ ρηθεὶς ἱερωμένος . . . καὶ οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμιχθῇ.

Ὅλα τὰ κτήματα τῶν μονῶν, ἐκκλησιῶν, κλπ., ἥτοι ἀμπέλια, κῆποι, τσιφλίκια, μύλοι, βοσκαί, ἀγροί, ἀγιάσματα, καὶ μοναστήρια καὶ ὅλα τὰ ὅμοια βακούφια τὰ ἀνήκοντα εἰς μονάς, ὡς καὶ τὰ ποίμνια, κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθιμον τῶν μητροπολιτῶν Καισαρείας, ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου . . .».

327

1734. Προικοσύμφωνον τῆς 13 Νοεμβρ., ἐν Παροικίᾳ Πάροῦ, ἐν 57, σ. 165.

« . . . ξεκαθαρίζεται, ὅτι, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου μας . . . εἰ δὲ πάλε καὶ τύχη θάνατος εἰς τὸ ἀναμεταξύ τους, χωρὶς κληρονόμους, νὰ στρέφονται καὶ νὰ παραδίνονται τὰ ἄνω ὀνοματισμένα πουργιὰ ἀπὸ ἐκεῖ πού δίνονται, ἤγουν εἰς τοὺς πλέον προθίμους (= ἐγγυτέρους) ἐδικούς . . . ».

328

1734–1744. Ἀπόφασις πΚ. Νεοφύτου Ζ', περὶ λύσεως ζητημάτων κληρονομικοῦ δικαίου, ἐν 70, Α' σ. 241–244.

« . . . ἡ γὰρ κατὰ τῆς διαθήκης ἐναντίωσις . . . παρὰ τοῦ ἀμνημονεύτου κινεῖται, ἡ δὲ μέμφις παρὰ τοῦ ἑλαττον τοῦ φαλκιδίου λαμβάνοντος . . . Ἀσύστατον δὲ πάντῃ καὶ τὸ ζητεῖν ἀχαριστίας αἷτια διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ πρώτου ἐπιτρόπου, τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν ἀποκλήρων μόνον οἱ νόμοι προσέταξαν . . . Ἐπίτροπον δὲ τις ζῶν, κατ' ἀρέσκειαν ἰδίαν καὶ τίθησι καὶ ἀποτίθησιν, αἰτίαν ὑπὸ τῶν νόμων οὐκ ἐπερωτώμενος . . . ».

329

1735. Συμφωνία ἀπὸ 27 Ἰουλίου, περὶ τοῦ ρουφετίου τῶν σαπουνάδων Τρικκάλων, ἐν 37, σ. 74–75.

